

Ľudia túžia žiť v radosť; preto zvyknú vtipkovať, vytvárať dobrú náladu. No napriek tomu sa u nich pravidelne objavuje smútok. Pochádza z rôznych príčin: zo sklamania, z nepochopenia, zo straty blízkej osoby, či veci.

Najsmutnejší je asi ten, komu chýba milovaná osoba.

Pán Ježiš dnes apoštolov pripravuje na to, že budú musieť byť chvíľu bez neho. Naplnil ich smútok, ale nielen preto, že budú bez majstra a silnej opory, ale i preto, že im bude chýbať priateľ. Opačný postoj zaujíma svet, ktorého pánom je otec lži, teda diabol. Ten sa raduje, že sa načisto zbaví toho veľkého kritika a hrdinu. Pravdou je však, že to bude len na chvíľu. A po jej skončení sa Kristovi učeníci budú radosť naveky v Božej prítomnosti.

Najmä v súčasnosť svete vidíme veľkú snahu vytlačiť Krista niekam na okraj, a spolu s ním aj jeho stúpcov. Nie sú to verejné represálie, aké sa diali počas vlády totalitných systémov, skôr ide o skrytú kampaň proti viere – posúvanie hraníc morálneho zákona, obviňovanie praktizujúcich veriacich zo staromódnosti a horlivých, či aktívnych za fundamentalistov. Ak

Piatok - 6. veľkonočný týždeň

Napísal Michal Marhefka
Streda, 12 Máj 2010 00:58

kresťan poukáže na nejaký deštrukčný problém, spravia z neho neznalého veci, ktorý by najlepšie spravil, keby s ticho niekde v kúte modlil.

Svet si totiž uvedomuje, že jeho skutky nie sú správne. Ale nechce to uznať, nechce sa mu vzdať pohodlia a rozkoše a ísť nejakou strmou cestou do akéhosi vytúženého raja. Chce umlčať výčitky svedomia, ktorým sú Kristovi svedkovia. Preto ich napáda, vysmieva a aj zabíja.

Ale tieto veci nám nespôsobujú smútok, skôr radosť, že povolanie, ktoré ako kresťania máme, je naozaj živé, pretože niekomu pre svoju radikálnosť a oddanosť kole oči. Náš smútok skôr a častejšie vychádza z opaku, teda že nie sme ozajstnými Kristovými svedkami – nie žeby sme vyhľadávali konflikty a sústavne moralizovali. Robíme to, čo chce svet, svoju vieru zatvárame do súkromia, do kostola, kde sa nám javí iná, hlbšia ako naozaj a tým presne plníme vôľu sveta, nie Boha. Keď si to uvedomíme, zistíme, že iba takto sme skutočne bez milovaného Krista, lebo konáme z vlastného strachu. No Kristus je stále s nami, preto niet dôvodu smútiť.

Božena chodila s Tomášom už dva a pol roka, každý z ich okolia čakal, že sa čochvíľa zoberú. No posledné dva mesiace bola Božena čoraz smutnejšia. Tomáš ju mal rád, nechcel ju zraňovať zbytočnými otázkami, preto dlho otáľal spýtať sa na príčiny smútku. Až neskôr sa mu Božena sama zdôverila. Spoznala iného chlapca, milého a pekného, ktorý ju veľmi priťahoval, ale Tomáša neprestala mať rada a vždy jej bolo ľúto, že hoci je sním, myslí na tamtoho, a to jej spôsobovalo smútok. Ale ani s tým druhým nebola veselá, lebo jej zas chýbal Tomáš. Preto sa musela rozhodnúť a vrátila sa tam, kde pociťovala prvú radosť a lásku.

Bratia a sestry, držme si radosť z Kristovej prítomnosti medzi nami v spôsoboch chleba a vína a v osobe Duchu Sv., ktorého nám poslal ako stáleho Potešiteľa. Amen.